

14

„Musím najít Grace,“ křičím, zatímco uháníme přes pláž.

Je to naprostý chaos, všichni se rozprchlí a půlka z nich se škrábe nahoru po stezce k zaparkovaným autům – ale právě tam blikají policejní světla.

„Gracie ví, jak se o sebe postarat,“ řve na mě Porter zpátky. Drží mě za ruku a razí si cestu pískem pryč od táboráku. Pryč od lidí. Míří k tmavému kusu pláže. „Už to zná a má spoustu přátel, kteří ji můžou odvézt domů.“

Nepřipadá mi to správný. Pokouším se mu to říct, ale je tu takový kravál, že neslyším vlastního slova. Dorazilo další policejní auto – to už jsou celkem dvě. A najednou mi to docvakne. Co když je to Wanda? Sebrala by mě, i když jsem nepila? Představím si tátu, jak by mě musel vyzvedávat na policejní stanici, a zvedne se mi žaludek.

„Kalifornská policie,“ ozve se hromový hlas z policejního megafonu. „Ruce nahoru, tak abychom na ně viděli.“

Do prčic. Někoho zatýkají. Doufejme, že je to Davy a ta jeho pitomá brokovnice.

Porter nás protáhne skrz hlavní stádo splašených krav. Oběhneme velký balvan a spatříme druhou stezku lemovanou vysokou suchou trávou, po který už šplhá hrstka dalších lidí. Všude je tma, ale poslouží nám. „Drž se dole,“ radí mi Porter a společně se plí-

žíme dopředu. Těsně na úpatí svahu musíme zastavit a počkat, než policejní auto naměřeným reflektorem naši oblast zkontroluje. Když mě od infarktu dělí sotva půl vteřiny, dostanu textovku od Grace: *Kde jsi?* Na což odpovím: *Zdrhám s Porterem. Jsi v bezpečí?* A ona na to: *Jo, v pohodě. Bála jsem se, žes tam zůstala. Řekni P, aby to vzal po Gold na S ke Cuangua Farm. Napiš mi, až se dostaneš domů.*

Ukážu tu zprávu Porterovi. Přikývne, a jakmile se pobřeží vyprázdní, bereme to klusem kolem milionu zaparkovaných aut, dokud se nedostaneme k nebesky modrému obytnáku Volkswagen – takovému tomu hippie vanu z přelomu 60. a 70. let, co má po obou stranách spoustu okýnek. Táta jim říká surfařský káry, protože jsou dost dlouhý, aby se nahoru vešla prkna. Tenhle má zadní okýnka pokrytý odlupujícíma se surfařskýmá samolepkama a nabílo nalakovaný blatníky. Porter otevře dveře spolujezdce a proleze za volant. Pak na mě mávne, abych se nasoukala za ním.

„Sakra!“ Jasný světlo reflektoru znovu zamíří naším směrem, právě když strká klíčky do zapalování. Motor zaprotestuje a nechce chytit. Připadám si jako ve špatném filmu. „No tak, no tak.“ A potom se – konečně! – pěkně nahlas probudí k životu. Kola zaberou, až všude kolem lítá písek, a pak už jsme pryč. Ujždíme před noční mýrou tak rychle, jak jen padesát let starý auto zvládne, což teda připomíná spíš šnečí tempo, ale co na tom? Celá ta hnusná scéna mizí v Porterově zpětným zrcátku.

Zapnu si pás a zhroutím se úlevou do sedadla. „Ježíši.“

„Jsi v pořádku?“

„Nevím.“

„Chceš o tom mluvit?“

„Ne.“

Zamračí se. „Je mi líto toho... s Davym.“

„Je to pěkněj hnusák. Bez urážky, ale proč se s ním vůbec kamarádíš?“

Bezmocně zvede prsty z volantu a zas je vrátí zpátky.